

ogsaa udtalte dengang. I saa Fald tror jeg, at vi vilde være komne videre, end vi nu ere, thi vi ere jo virkelig ingen Begue komne siden den Tid. Hvis vi derimod havde haft et Laboratorium, saa tror jeg, at vi nu vilde have haft saadanne praktiske Beviser liggende for os, at vi deraf kunde se, om vi burde gaa enten den Wei med de mange Hofekigere, som Ministeren nu foreslaar, eller om vi skulde gaa en anden Wei, og saa vilde der allerede være naaet Noget. Derfor haaber jeg, at vi i alt Fald kunne komme saavidt denne Gang, at vi kunne faae dette Laboratorium, hvorom denne Lov taler i sin første Paragraf, og jeg haaber ikke, at det skulde lægge nogen principiel uoverstiggelig Hindring i Weien for at faae begyndt, at vi ønske at faae det lagt et andet Sted end i Kjøbenhavn. I alt Fald skal jeg afvente den ærede Ministers saglige Grunde herimod, — Da vi sidste Gang behandlede Loven, optraadte disse Tilhynsmænd ogsaa, men i en anden Form og bleve ogsaa vedtagne i Landstthinget, om end til Slutningen i en anden Form. Da jeg nu tror, at det er en alvorlig og stor Sag, og det har staaet for mig i mange Aar saaledes, at det vilde være en stor Skam, dersom vi ikke givede mindre Bemidlede, den Haandsrækning at forebygge, at de blive bedragne mere end nødvendigt (M. Sørensen: Er det i det Hele nødvendigt, at de skulle bedrages?) . . . Ja, i Pragis er det saa, Bedragerier kunne ikke affastaffes i denne syndige Verden, det er altsaa praktisk nødvendigt. De Herrer kunne altsaa gjerne være saa store Theoretikere og saa doktrinære, at det kan interessere dem at udtale saadanne Afbrudelser, men de ville dog vistnok indrømme mig, at Bedragerier ingenstunde kunne indgaa i den Verden, vi leve i. Jeg siger derfor, at det for os, der nu gjerne ville have begyndt, stiller sig saaledes, at man, naar man ikke kan enes om Andet, bør blive staaende ved Laboratoriet. Det forekommer mig nemlig, at der, for at faae gjort Noget, aldeles ingen Nødvendighed er for at faae disse Eftersynsmænd, som der vist er stærk Stemning imod i dette Thing. Der var stærk Stemning mod disse Folk, da vi behandlede Lovforslaget 1879, og jeg antager, det Samme er Tilfældet nu. Derimod antager jeg, at vi kunne faae begyndt, dersom vi tage Sagen saa praktisk, at vi blive enige om et Laboratorium, og saa overlade til Politimyndighederne at indsende Prøver til dette Laboratorium til Undersøgelse, naar der høves Mistanke om, at der gaar saadanne Bedragerier i Svang, eller naar Denne eller Hin, der mente at være bleven bedragen, henvendte sig til Politiet

og sagde, at han havde Mistanke om, at det der og der ikke var, som det skulde være. Saa havde vi i alt Fald den Jordel, at vi fik Sagen i Gang. Jeg skal henstille til den ærede Minister, om dette i alt Fald til en Begyndelse dog ikke var bedre end Intet, idet det kunde bidrage til at skaffe Beviser for, hvorvidt vi senere skulle gaa den af Ministeren foreslaaede og af Landstthinget vedtagne Wei. I § 2 siges der, at Undersøgelser af Levnetsmidler, som private Personer ville lade foretage, skulle være at betale efter en af Justitsministeren fastsat billig Tægt. Det forekommer mig, at naar dette Lovforslag skal gaa videre end de Endringer, der kom frem her i Folkethinget tidligere, og som gik ud paa, at vi kun skulde have et Laboratorium og faae begyndt, saa vilde jeg dog ønske, at det maa blive saa udførligt, at vi ogsaa faae at vide, hvordan disse Tægter skulle sættes. Det er jo ikke godt at vide, hvad der menes med en „billig Tægt“; Justitsministeren kan jo — som jeg tillod mig at bemærke overfor et andet Lovforslag for nogen Tid siden — have en Opfattelse af, hvad der er billig Tægt, og Befolkningen en helt anden. Jeg vilde altsaa ønske — og det stod allerede ved Sagens første Forelæggelse her ganske klart for mig som et stort Fremstridt ikke alene med Hensyn til Levnetsmidler, men ogsaa med Hensyn til andre Ting — at vi fik et saadant Laboratorium, for at Befolkningen kunde have et Sted, hvor den kunde henvende sig, naar den troede, at den var bleven narret med Ting, den havde kjøbt, og der faae Oplysning om, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var. Derfor vil jeg ogsaa ønske, at det ved Godtgjørelsen derfor ikke skulde komme saa nøje an paa, om Laboratoriet havde stor Indtægt gennem saadanne Undersøgelser, men det, som det hovedsagelig skulde komme an paa, skulde være, at vi her i Landet fik et Laboratorium baade overfor Levnetsmidler og overfor andre Ting, hvormed vi kunne risikere at blive bedragne, naar vi købe dem, saa at der var et Sted, hvor vi kunde henvende os og faae paalidelige Oplysninger om, hvorledes det forholder sig med den Vare, vi have kjøbt. — Der er et Par andre Ting jeg lige kortelig skal nævne, og som ogsaa blev antydede af de ærede forrige Talere. Da vi sidste Gang behandlede dette Lovforslag, vare vi enige om, tror jeg nok, at naar vi skulde have Straffebestemmelser overfor slige Bedragerier, skulde det ikke være Mulktbestemmelser, men helst, saavidt det fornuftigvis kunde blive muligt, Fængsel, fordi det kunde forventes, at disse Mulktbestemmelser i